



SCARLETT
SCOTT

Nebezpečný
VOJVODA

Najväčšia hrozba je láska

SCARLETT
SCOTT

Nebezpečný
VOJVODA

Preložila Jana Seichertová

IKAR

Scarlett Scott
DANGEROUS DUKE

Copyright © 2019. DANGEROUS DUKE by Scarlett Scott
The moral rights of the author have been asserted.
Translation © 2022 by Jana Seichertová
Cover design © by Dar Albert, Wicked Smart Designs
Slovak edition © 2022 by IKAR, a.s.

Z anglického originálu Dangerous Duke
(Happily Ever After Books, LLC 2019)
preložila Jana Seichertová.
Redigovala Jana Holková.
Korigovala Nikola Kubaliaková.
Obálku podľa originálu upravil Augustín Putera.
Technická redaktorka Helena Oleňová.
Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s., Bratislava roku 2022
ako svoju 1 904. publikáciu v elektronickej podobe.
Sadzba a zalomenie do strán ITEM, spol. s r. o., Bratislava.
Vytlačili TBB, a. s., Banská Bystrica.

ISBN 978-80-551-8235-3

Venujem úžasným svokrovcom žijúcim
v Alberte – z celého srdca vám ďakujem
za lásku a podporu.

Sme tým, čo z nás urobili moria.

Lorine Niedeckerová

PRVÁ KAPITOLA

1882

Violet nechcela vojvodovi zo Strathmoru podraziť nohy. A už vôbec netúžila po tom, aby jej spadol rovno do lona. Keď sa však veľké telo zvalilo na jej hodvábnu sukňu a ruka hľadajúca oporu jej pristála na prsiach, priznala si, že nič zaujímavejšie nezažila od... nuž, odnepamäti.

Bolo to oveľa vzrušujúcejšie ako počúvať snúbenca Charlesa, ktorý ustavične mlel o záhradníctve. Ak rastlinu nemohla zjesť, vôbec ju nezaujímal, ako sa volá. Dokonca aj keby sa dala zjesť, jej názov potrebovala vedieť, len ak požiadala bratovho kuchára, aby jej ju pripravil na večeru.

Áno, Strathmorov pád do jej lona bol rozhodne zábavnejší než kniha, ktorej čítaním by zabila celé popoludnie, zatiaľ čo tetá Hortenzia by chrápala nad nedokončenou výšivkou. Alebo pochmúrne predpoludnie, ktoré musela stráviť sama, lebo Lucien bol priveľmi zaujatý nejakou nezmyselnou záležitosťou na ministerstve vnútra, o ktorú sa v poslednom čase zaujímal.

Zmätená hľadela na obra, ktorého svojím háčkováním nechtiac zrazila z nôh. Ľavou rukou jej pristál na pravom prsníku a pravou vkrčzol pod sukňu.

Iba si to predstavovala, alebo ju ohmatkával zámerne, akoby skúšal veľkosť a váhu prs, ktoré neúmyselne odhalil?

Mala by byť zhrozená. Zdesená.

Vtom si uvedomila, že mužovi sa pod kabátom trasú plecيا.

Preboha.

Zranil sa? Plakal od bolesti?

Violet mu váhavo položila ruku na mocné rameno. Prekvapilo ju, keď zacítila, že pružný sval pod ňou sa napol. „Vojvoda? Ste zranený?“

Zdvihol hlavu.

Jej srdce urobilo niečo čudné – vynechalo jeden úder a potom sa rozbúchalo ako splašené.

Violet zadržala dych. Prvý raz videla ich neslávne známeho hosta zblízka.

Tmavé vlasy mal príliš dlhé, oči neuveriteľne modré, pery nezvyčajne plné na muža a spodnú časť tváre pokrytú úhľadne zastrihnutou bradou.

Keď prvý raz vošiel do salóna, zaskočil ju svojou príťažlivosťou. Nebol však iba príťažlivý – jeho tvár mala charakter. Bola zaujímavá, od hrbolčeka na koreni nosa až po jemné vrásky okolo nepokojných očí. Nenápadne elegantný vzhľad ešte zvyrazňoval mužnú krásu. Nikdy nevidela vojvodu – vlastne ani obyčajného muža –, ktorý by sa Strathmorovi podobal.

„Prežil som to bez väčšej ujmy,“ ozval sa napokon a odtiahol ruku od jej prs.

Violet si oneskorene uvedomila, že pred chvíľou neplakal ani netrpel od bolesti, smial sa.

Úsmev na tých plných perách vyzeral jednoducho úžasne! Zažmurkala a rýchlo si predstavila Charlesa.

Aj jej snúbenec bol nepopierateľne príťažlivý a doslova ovenčený titulmi. Gróf z Almsley, vikomt Nattingworth, barón Erstwhile.

Alebo vikomt Nattingwhile a barón Erstworth?

Nebezpečný vojvoda

Už si presne nespomínala. Žeby jej ten obrovský vojvoda, ktorý jej ešte vždy ležal v lone, celkom zamotal hlavu?

Zrejme za to mohlo nezvyčajne teplé počasie: jar sa ešte neskončila, ale bolo teplejšie než v júli.

Kde bol vejár, keď ho potrebovala? Prečo má pocit, že vojvoda ju tým svojím žiarivým pohľadom doslova hypnotizuje? Aké by bolo cítiť jeho briadku pod prstami?

Nie.

To sú hriešne myšlienky, Violet. Rýchlo ich odožeň.

Aké by bolo cítiť tie pery na svojich?

Stavila by sa, že by neboli suché a studené ako Charlese. Skôr teplé, pružné, vyzývavé a možno dokonca pannaččné...

Dočerta, Violet, hneď s tým prestaň!

„Za to nešťastné kľbko sa vám úprimne ospravedlňujem,“ rýchlo sa ozvala, aby upokojila víriace myšlienky. „Nepotkla som vás úmyselne.“

Háčkovanie ju vôbec nebavilo, ale teta Hortenzia ho považovala za vhodnú činnosť pre mladú dámu, lebo dokonca aj kráľovná rada háčkovala. Violet pre túto kratochvíľu nemala pochopenie možno aj preto, lebo háčkovanie jej vôbec nešlo.

„Mal som si pozeráť pod nohy.“ V kútikoch úst mu pohrával smutný úsmev. „Nečakal som, že tu niekto bude, a obávam sa, že som bol príliš ponorený do vlastných myšlienok. Vašu priadzu som si všimol, až keď som o ňu zakopol.“

Ruku mal ešte vždy zamotanú v sukni a zostal pred ňou kľačať. Violet odolala túžbe načiahnuť sa za jeho ľavou rukou a znovu si ju položiť na prsia. Prečo ju jeho ťažké telo a zakázaný dotyk tak neodolateľne lákali?

Oblizla si pery, zrazu úplne suché. „Nechať kľbko priadze na zemi uprostred miestnosti je nebezpečný zlozvyk. Keby som ho k sebe nepritiahla s dobrým úmyslom zabrániť vám

v páde, pravdepodobne by ste vôbec nezakopli. Môžem za to iba ja.“

„Nezmysel, lady Violet.“ Konečne vstal, vzpriamil nad ňou svoju širokú, silnú postavu. „Votrel som sa k vám.“

„Áno,“ pritakala, skôr než si stihla premyslieť odpoveď. Začervenala sa. „Chcela som povedať, že ste v dome môjho brata hosťom, vaša milosť.“

Mala by vstať?

Zakláňať hlavu, aby mu videla do tváre, bolo veľmi nepohodlné. Lenže zostal tak blízko nej, že keby vstala, obtrela by sa oňho, a keby sa tohto muža dotkla, určite by omdlela.

Kde len bol ten vejár, keď ho potrebovala?

Vojvodovi zhasol úsmev. Tvár mu stvrdla a svaly na čelusti sa mu napli. „Vnútený hosť nie je hosť, lady Violet. Vhodnejšie by možno bolo nazvať ma väzňom.“

„Lark House nie je väzenie,“ namietla, ale iba z povinnosti. V skutočnosti ním pre ňu bol už dvadsaťštyri rokov a ešte dlho bude, kým ho nevymení za ďalšie. Pri predstave, že bude musieť bývať s Charlesovou matkou, jej v očiach za každým slabom škľbilo.

„Dohodnime sa na tom, že sa nezhodneme, pani moja.“ Pomaly spustil pohľad do jej lona, pričom za sebou zanechal spálenú stopu. „Čo vyrábate?“

Violet obliala ešte väčšia horúčava. Prisahala by, že sa červená až po korienky vlasov. „Malo to byť vrecko na osivo pre môjho snúbenca. Je záhradník.“

Strathmore sa zamračil. „To znie smrteľne nudne.“

Bezvýhradne s ním súhlasila, ale jeho neúctivý tón ju podráždil. „Práve naopak, pane. Je to nesmierne zaujímavá práca.“

Skrivil pery. „Skôr by som povedal, že strašná.“

„A ja som sa cítila previnilo, že som vám podrazila no-

Nebezpečný vojvoda

hy!“ vybuchla Violet. Charles bol asi taký zaujímavý ako kopa pilín, ale že tento príťažlivý, namyslený vojvoda poukazuje na nedostatky, ktoré trápili už aj ju, považovala jednoducho za vrchol drzosti. „Nemusíte byť krutý.“

„Úprimnosť a krutosť nie sú to isté.“ Pomaly zdvihol zrak k jej tvári. Vojvodov prenikavý pohľad Violet spôsobil taký šok, že pocítila slabý závrat.

Rýchlo sa spamätala a vstala, už ju nebavilo hľadiť naňho zdola, keď sa nad ňou nadrapuje a vynáša súdy. Zle však odhadla svoju rýchlosť aj vzdialenosť medzi nimi a narazila rovno do Strathmora.

Jej dlane pristáli na vojvodovej svalnatej hrudi. Napriek slušnému vychovaniu sa neubránila myšlienke, že vojvoda je veľmi zvodný. Príťahoval ju ako plameň nočného motýľa.

Prečo nemohla odtrhnúť pohľad od jeho pier? Prečo fantazírovala o tom, ako by sa cítila, keby ju pobožkal?

„Lady Violet?“ Strathmorov tón prezrádzal pochmúrne pobavenie.

Zažmurkala a zdvihla zrak k jeho tvári. „Áno?“

„Rád by som sa ospravedlnil vášmu snúbencovi,“ prekvapil ju.

Tak.

To už bolo lepšie, nie?

Ten muž iba potreboval pripomenúť, ako sa správa pravý džentlmen. Možno ho podozrievali zo zrady, ale ešte vždy bol členom Snemovne lordov. Vojvoda.

„Za to, že ste sa posmievali jeho záľube v záhradkárčení?“ V duchu si vravela, že by mala od Strathmora odtiahnuť ruky. Dotýkala sa ho veľmi neslušne.

„Nie.“ Dlhým ukazovákam ju pohladkal po líci, zastavil sa na brade a jemne ju zdvihol. „Za to, že som pobožkal jeho snúbenicu.“

Skôr než sa zmohla na námietku, tie svoje hriešne pery pritisol na jej.

Och.

Jej predstavy sa skutočnosti ani zďaleka nevyrovnali. Nič ju nemohlo pripraviť na tento nečakaný pocit. Teplé, plné pery ju nielen zvädzali – rovno nad ňou prevzali kontrolu. Boli horúce, mäkké, lákavé, pohostinné a lahodné. Chcela viac... oveľa viac... a on jej ochotne vyhovel: otvoril ústa, jazyk jej vsunul do úst a zároveň ju objal okolo pása.

Violet sa zmocnil pocit, ktorý ju načisto ohromil. Takú rozkoš by nikdy nepovažovala za možnú. Netušila, že muži a ženy sa môžu bozkávať tak živočíšne. Zaplavovalo ju teplo, krútila sa jej hlava, cítila sa celá rozboľavená a túžila urobiť niečo úplne nevhodné.

Napríklad posúvať ruky po Strathmorevej hrudi, kým nenahmatá jeho plecيا, a stisnúť ich. Alebo vypočuť prosbu svojho tela a pritisnúť sa k nemu bokmi aj hrudou. Alebo mu obliznúť jazyk, ochutnať ho rovnako, ako vojvoda práve ochutnával ju.

Chuť whisky na podnebí jej priniesla trpké poznanie. Bolo iba popoludnie a Strathmore už popíjal. Alkohol z neho necítila a ani nevyzeral opitý, ale aj tak ju to zarazilo.

Prečo sa k nemu uchýľoval? Hľadal v ňom únik pred svojimi problémami? Snažil sa aspoň na chvíľu zabudnúť na obvinenia, ktoré proti nemu vzniesli?

Ďalší nádych ju pripravil o schopnosť klásť si otázky. Dokonca nevládala ani myslieť, lebo tie hriešne, krásne pery práve skúmali citlivú pokožku na jej hrdle. Nikdy jej ani nenapadlo, že raz si bude želať, aby ju pobožkali práve tam. Nemohla urobiť nič iné, len zakloniť hlavu a dať mu voľnú ruku.

V lone jej rozkvitla túžba a vyžarovala všetkými smermi, kým ju nepoštekla až v končekoch prstov. Pery ju pálili

Nebezpečný vojvoda

od jeho bozku. Miestnosťou sa rozľahol tichý zvuk rozkoše – napoly zhĺknutie, napoly nárek. Vyšiel z jej úst, no takmer ho nespoznala.

Bozkával ju, kým sa nedostal k jej uchu, a vtedy ju zaplavila ďalšia horúca vlna túžby. Zubami sa obtrel o lalôčik a – *Bože, pomôž mi!* – nežne doň zahryzol. To však Violet neodradilo a pritísila sa k nemu celým telom.

Vtedy znovu pocítila tú „vec“ – rovnako ako v deň, keď sa Charles vrátil z cesty do Ázie, kde hľadal vzácnu orchideu, mimoriadne rozťúžený. Vášnivo ju pobozkal – aj keď iba so zatvorenými ústami – a zároveň do nej narazil svojím tvrdým výčnelkom.

Charles sa vtedy od nej hneď odťahol a celý zapýrený sa ospravedlňoval, že prekročil hranicu. Tento konkrétny výčnelok bol však väčší a neodbytnjší. Violet zrazu zatúžila dotknúť sa ho. Vziasť ho do ruky a...

Charles.

Pocit viny ju obľial ako studená voda a zahasil oheň blišči v nej. Violet zatlačila Strathmorovi do pliec a odťahla sa od neho práve vo chvíli, keď sa otvorili dvere a do salóna dokrivkala teta Hortenzia trpiaca artritídou.

Na sebe mala zvyčajné smútočné šaty so širokou zvonovou sukňou, hoci strýko Arnold zomrel, keď bola Violet ešte dievča. Oceleovosivé vlasy pod čepcom, uprostred rozdelené dokonalou cestičkou, si na ušiach zaplietla do staromódnych vrkočov, ktoré rámovali jej vráskavú tvár ako pár krídel. Jediným spestrením celkového pochmúrneho zjavu bol biely golier, lemovaný čiernou stužkou a ozdobený neodmysliteľnou smútočnou brošňou, ktorá ukrývala vrkôčik upletený z vlasov strýka Arnolda.

Stará dáma ako vždy pôsobila dojmom, že posledných štyridsať rokov prespala, a preto nevedela, že život sa zatiaľ zmenil.

„Teta Hortenzia,“ nervózne ju oslovila Violet a rýchlo k nej vykročila. V skutočnosti utekala pred prenikavým pohľadom vojvodu, ktorého bozky z nej urobili celkom inú bytosť. Odtiaľ bude až do smrti existovať v dvoch verziách: Violet pred Strathmorovým bozkom a nová, pobožkaná Violet. „Práve som sa po vás chystala.“

Teta sa možno obliekala, akoby žila v roku 1842, ale preto ešte nebola blázon. Uprela na neter podozrievavý pohľad. „Lady Violet, čo vám to zišlo na um, sama zabávať džentlmena uprostred popoludnia? Pochybujem, že lorda Almsleyho poteší, keď sa dozvie, že jeho snúbenica sa až príliš zbližuje s dvojtvárnymi vojvodami.“

„Prepáčte, madam,“ ozval sa vojvoda, na ktorého narážala, a elegantne sa poklonil. Vyzeral ako stelesnenie pokoja a šarmu. Pri pohľade naňho by nikto neuhádol, že Violet práve vášnivo dvoril. „Obávam sa, že ste si ma s niekým pomýlili. Som vojvoda zo Strathmoru, nie vojvoda z Pretvárkova.“

Violet si pritisla dva prsty na pery, aby potlačila prekvapený smiech, ale teta Hortenziu nebolo ľahké rozosmiať. Vystrela sa a v očiach sa jej nahnevane zablysko. Zrazu pripomínala zúrivého draka.

„Dobre viem, kto a čo ste, vaša milosť. Nechápem, prečo vám Arden dovolil prekročiť prah tohto domu, no na naše veľké nešťastie to urobil. Najmenej, čo pre nás môžete spraviť, je zdržiavať sa vo svojej izbe a neobťažovať lady Violet. Jej dobré meno nesmie napáchnuť smradom, ktoré sa šíri z vášho.“

Violet si uvedomovala, že by to nemala robiť a že tomu prítiažlivému diablovi nijakú lojálnosť nedlhuje, ale z neznámeho dôvodu cítila potrebu zastať sa ho. „Musím trvať na tom, aby ste sa jeho milosti ospravedlnili, teta. Vôbec ma ne-

Nebezpečný vojvoda

obťažoval, práve naopak, ja som obťažovala jeho. Poprosila som ho, aby mi ako džentlmen povedal svoj názor na vrecko na osivo, ktoré háčkujem pre lorda Almsleyho.“

Zatiaľ čo adresovala tete Hortenzii vyčítavé slová, úzkostlivo sa vyhýbala Strathmorovmu pohľadu. Bála sa jeho výrazu aj svojej reakcie naň – keby pozrela priamo naňho, nepochybne by sa začervenala. Bol jej Gorgón, no nepreměnil by ju na kameň, ale na sochu s tvárou plnou fľakov, nepopierateľne dokazujúcich vinu.

„Čo už môže zradca a darebák vyvolávajúci škandály vedieť o vreckách na osivo?“ pohrdavo sa spýtala teta Hortenzia.

„Za muža, ktorého opisujete, odpovedať nemôžem, madam,“ pokojne sa ozval vojvoda, pričom využil Violetin nevydarený pokus o uháčkovanie vrecka na osivo. Vlákno, o ktoré sa nedávno potkol, ešte vždy neodstriebla, a tak trčalo z kľbka priadze ako dlhý tenký chvostík. „Ale za seba vravím, že vrecko na osivo by som musel najprv vyskúšať, aby som mohol posúdiť jeho kvalitu.“

Violet si zahryzla do pery, aby potlačila smiech pri predstave, ako Strathmore skúša vrecko na osivo. Aj sama už pochopila, že neforemné malé čudo, ktoré uháčkovala, nebude fungovať. Do jeho výroby sa dala iba preto, aby uchlácholila tetu Hortenziu a Charlesovi ukázala, že jej na ňom záleží.

Lebo mne na ňom naozaj záleží, pripomenula si v duchu.

Pravdaže jej na Charlesovi záležalo. Bol vzorný snúbenec a bude jej dobrým manželom. Bol pokojný. Predvídateľný. Múdry. Milý. Cítila sa s ním bezpečne. Zbožňoval ju. Jednoducho mal všetko, čo si žena môže od budúceho manžela želať.

Akurát ju svojimi bozkami nikdy nerozpálil.

A po dnešku pochybovala, že sa mu to niekedy podarí.

Violet s námahou prehltila, a aby tie pochybnosti odohnala, dala sa do práce: na poslednom riadku urobila uzlík a nožničkami odstrihla vlákno. Vrecko na osivo ešte nebolo dokončené, no háčkovanie ju aj tak nikdy nebavilo. Popravde sa už nevedela dočkať, kedy sa toho nepodarku zbaví.

„Nech sa páči, vaša milosť,“ podala vrecko Strathmorovi a dala si veľmi záležať, aby sa vyhla jeho pohľadu.

„Ďakujem, lady Violet.“ Hlboký, melodický, neslušný hlas v nej znovu prebudil túžbu a prinútil ju pozrieť vojvodovi do tváre. Svetlomodré oči sa prepaľovali do jej. „Vyskúšam jeho odolnosť a o svojich zisteniach vás budem informovať.“

Prečo, och, prečo sa po takých nevinných slovách cítila, akoby bola v plameňoch? A prečo mu znovu civela na pery a s hriechnym potešením spomínala na pocit, ktorý sa jej zmocnil, keď sa nimi obtieral o jej?

„Ďakujeme vám za ochotu, vaša milosť,“ zasiahla teta Hortenzia, „ale radšej sa zdržiavajte v inej časti domu, kde svojou prítomnosťou nespôsobíte tejto domácnosti nepríjemný stres.“

„Odpusťte mi,“ galantne sa ospravedlnil Strathmore. „Neuvedomil som si, že moja prítomnosť by vám mohla prekážať. Vlastne som si myslel, že lady Violet preukazujem láskavosť.“

Violet zdvihla obočie a vystrašene naňho pozrela.

Obávala sa zbytočne. Strathmore dával pred brutálnou úprimnosťou prednosť vyjadrovaniu v náznakoch. Rád si druhých doberal a narážky trúsil ako odrobinky. Dnes jej nepreukázal nijakú láskavosť. Iba jej ukázal, aké tenké vlákno ju spája s mužom, za ktorého sa chcela vydať.

Prinútil ju, aby si uvedomila, že možno stojí na okraji priepasti a chystá sa urobiť najväčšiu chybu svojho života.

Nebezpečný vojvoda

Len čo Violet tá myšlienka zišla na um, odohnala ju. To od nej bolo hanebné. Doslova strašné. Charles ju miloval. Charles by pre ňu urobil čokoľvek. Charles...

Och, dočerta!

Charles nesiahal vojvodovi zo Strathmoru ani po päty. Bolo to jasné ako slnko. Dokazoval to aj jej vášnivý bozk s vojvodom. Už pre ňu nebolo cesty späť.

„To je od jeho milosti veľmi pozorné,“ počula sa, ako presviedča svoju príbuznú, tváriacu sa veľmi odmietavo. „Prosím, teta Hortenzia. Jeho milosť sa iba ponúkla, že vyskúša môj výrobok, aby som si mohla byť istá, že svojím darom lorda Almsleyho neuvediem do rozpakov.“

Violet si všimla, že Strathmore pevne stisol vrecko na osivo. Svaly na čelusti mal napnuté a modrý pohľad neústupčivý. Bol silný, vysoký a pôsobil takmer hrozivo.

„Teraz sa s vami rozlúčim,“ prekvapil Violet náhlym rozhodnutím ujsť z boja.

Zamračila sa, lebo pri vyhliadke na jeho odchod pre ňu salón, ktorý si celkom podmanil, zrazu stratil lesk. Aj ona vojvodovu prítomnosť silno vnímala. Rozpaľovala ju a zároveň oberala o silu.

Strathmore sa galantne poklonil a zamieril k dverám.

Violet za ním hľadela, kým jej nezmizol z očí. Nemohla poprieť, že jeho dlhé nohy, široké plecia a pevný zadok priťahujú jej pohľad ako magnet. Vojvodov nedávny bozk jej pripadal takmer ako sen. Nemohla uveriť, že naozaj vsunul jazyk do jej úst... že ho ochutnala a on zase ju.

Prehltla, aby sa zbavila neznámych pocitov, ktoré ju zaplavili.

Aj teta Hortenzia sa dívala za odchádzajúcim Strathmorem a nesúhlasne stískala pery dokonca aj po tom, ako sa za ním a Violetiným vreckom na osivo zatvorili dvere.

„Príšerný muž, aj keď je vojvoda,“ pohrdavo poznamenala. „Budte vďačná, že máte takého úžasného snúbenca, ako je gróf z Almsley, drahá. Dajte na moju radu a od Strathmora si zachovávajte odstup. Keby si vás s ním ľudia spájali, hoci iba nepriamo, vôbec by vám to neprospelo, verte mi.“

„Pravdaže, teta,“ automaticky odvetila Violet, ale v skutočnosti ju už jeden muž priťahoval oveľa viac než druhý. Bohužiaľ, ten nesprávny.

